

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.361 van 2 mei 2013
in de zaak A. 206.401/XII-7080**

In zake: de KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bergé
kantoor houdend te 3000 Leuven
Naamsestraat 165
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

Tom PEETERS
wonende te 2000 Antwerpen
Riemstraat 39/401

I. Voorwerp van het administratief cassatieberoep

1. Het administratief cassatieberoep, ingesteld op 14 september 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit nr. 2012/130 van 17 augustus 2012 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9082 van 8 oktober 2012 is het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2013.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Bergé, die verschijnt voor de verzoekende partij, en Tom Peeters zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen heeft in de bestreden beslissing de volgende feitelijke gegevens in overweging genomen:

“3.1. Verzoekende partij is tijdens het academiejaar 2011-2012 ingeschreven in de master in de rechten.

Het beroep betreft de studievoortgangsbepaling d.d. 5 juli 2012 waarbij de verzoekende partij het resultaat ‘NA (niet afgelegd)’ kreeg voor het opleidingsonderdeel insolventierecht.

3.2. Verzoekende partij stelde op datum van 6 juli 2012 een intern beroep in bij de vice-rector van de onderwijsinstelling.

3.3. Bij beslissing van de vice-rector op datum van 13 juli 2012 werd het intern beroep ongegrond verklaard.

De interne beroepsbeslissing stelde dat het examenresultaat ‘niet afgelegd’ correct werd vastgesteld vermits de verzoekende partij niet deelnam aan het examen. Artikel 29 van het flexibiliseringsdecreet stipuleert dat er per opleidingsonderdeel twee examenkansen moeten worden voorzien, maar niet dat – als de student één van die kansen niet gebruikt – de instelling koste wat kost bijkomende examenkansen moet blijven organiseren.

Tevens stelt de interne beroepsbeslissing dat er ook geen inbreuk is van artikel 122 OER, vermits hierin enkel wordt gestipuleerd dat studenten de mogelijkheid hebben om een specifieke status aan te vragen om in de context hiervan examenspreidingsfaciliteiten te krijgen.

Verder verwerpt de interne beroepsbeslissing het argument dat het niet organiseren van een bijkomende examenkans niet consistent zou zijn met beslissingen uit het verleden. Er is geen schending van het gelijkheidsbeginsel vermits het om een ander academiejaar en andere opleidingsonderdelen gaat.

Tenslotte wordt gesteld dat het gegeven dat de verzoekende partij afstudeert geen afbreuk doet aan het correct vaststellen van het examenresultaat.

De beslissing op intern beroep werd per schrijven van 13 juli 2012 aan verzoekende partij overgemaakt.

3.4. Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2012 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.”

3.2. Met de thans bestreden beslissing verklaart de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen het beroep van Tom Peeters - thans verwerende partij- ontvankelijk en gegrond en vernietigt hij de “studievoortgangsbepaling van 5 juli 2012 [van de examencommissie] en de beslissing van 13 juli 2012 [van de vicerector studentenbeleid van de Katholieke Universiteit Leuven] genomen in het kader van het intern beroep”.

Over de grond van de zaak oordeelt de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen in de bestreden beslissing als volgt:

“In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij is de vermelding NA (niet afgelegd) voor het opleidingsonderdeel ‘Insolventierecht’ wel degelijk een examenbeslissing in de betekenis van artikel II, 1, 15^obis van het Aanvullingsdecreet [...] omdat niet wordt betwist dat de vermelding NA deel uitmaakt van de beslissing die de examencommissie op 5 juli 2012 in hoofde van verzoekende partij heeft genomen over de opleiding ‘Master of Laws in de rechten’.

In het voorliggende dossier wordt evenmin betwist dat verzoekende partij op 27 maart 2012 wegens ziekte niet heeft kunnen deelnemen aan het examen voor het opleidingsonderdeel ‘Insolventierecht’, dat op die dag was georganiseerd voor de studenten die recht hadden op een examenspreiding zoals dit ook het geval is voor verzoekende partij.

Verzoekende partij heeft de ombudsdienst hiervan ingelicht en gevraagd een datum te bepalen voor een inhaalexamen. Verwerende partij heeft tot op heden geen datum voor een inhaalexamen vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het niet aan hem toekomt zijn appreciatie in de plaats te stellen van de bevoegde instanties van verwerende partij en hij enkel mag nagaan of de beslissing op een wettige wijze is tot stand gekomen en de bevoegde instanties binnen de grenzen van hun beoordelingsbevoegdheid, niet kennelijk onredelijk hebben gehandeld.

Ongeacht het antwoord op de vraag of verzoekende partij die wegens ziekte aan het examen niet heeft kunnen deelnemen, recht heeft op een inhaalexamen en verwerende partij de plicht heeft om een dergelijk examen te organiseren, kan de Raad er niet om heen dat verwerende partij, binnen haar discretionaire bevoegdheid en een behoorlijk handelen, toch goede redenen moet hebben om aan de vraag van verzoekende partij geen gevolg te geven. Dit klemmt des te meer daar de examencommissie de beslissing om geen inhaalexamen te organiseren, tot de hare heeft gemaakt. Met de gegevens die thans bekend zijn, is de Raad van oordeel dat er geen redelijke verantwoording voorhanden is om niet in te gaan op de vraag van verzoekende partij om alsnog een inhaalexamen te organiseren – eventueel aan de hand van een andere examenvorm – voor de kans die ze op 27 maart 2012 wegens ziekte heeft gemist. [...]”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Verwerende partij betoogt in haar memorie van antwoord dat het cassatieberoep onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

5. De finaliteit van een cassatieberoep bestaat er in om de vermeend onwettige beslissing van een administratief rechtscollege teniet te doen, waarna de zaak voor een nieuwe beoordeling aan het -anders samengesteld-rechtscollege wordt voorgelegd zodat verzoekende partij in cassatie een nieuwe kans verwerft op een voor haar gunstiger beslissing van dat rechtscollege. Als partij die in het geding voor de bodemrechter in het ongelijk is gesteld, heeft verzoekende partij aldus te dezen het vereiste belang voor een voorziening in cassatie.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. Door verzoekende partij wordt in het eerste middel de schending aangevoerd van de artikelen “II.2.15°bis [sic]” en II.21 van het decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de medezeggenschap in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’ (hierna: aanvullingsdecreet).

7. Die schending wordt in essentie als volgt toegelicht:

“28. Verzoekende partij heeft duidelijk gesteld dat de Raad zich in deze zaak onbevoegd had moeten verklaren omdat het beroep enkel was ingesteld tegen de vermelding ‘NA’ voor het opleidingsonderdeel insolventierecht. [...]

30. [...] Verzoekende partij heeft in haar eerste middel beargumenteerd dat een dergelijke vermelding niet als een examenbeslissing kan worden beschouwd in de zin van voormeld decreet, onder meer omdat aan het louter vermelden van de afkorting ‘NA’ geen evaluatie-activiteit is voorafgegaan: het is een louter feitelijke vaststelling die in wezen geen uitstaans heeft met ‘examineren’ als zodanig”.

Beoordeling

8. Uit de memorie van wederantwoord blijkt dat de grief van verzoekende partij erin bestaat dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen zich bevoegd heeft verklaard om te oordelen over een beroep gericht tegen de vermelding ‘niet afgelegd’ voor een zeker opleidingsonderdeel, terwijl een dergelijke vermelding volgens haar geen ‘examenbeslissing’ is -en dus ook geen ‘studievoortgangsbepaling’ waarvoor de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen op grond van de door haar vermelde artikelen van het aanvullingsdecreet bevoegd zou zijn omdat hier geen “evaluatieactiviteit” of “examineren” aan te pas is gekomen.

9. Verzoekende partij steunt haar middel op een feitelijk uitgangspunt dat niet correct is.

Huidig verweerder stelde immers zijn beroep bij de bodemrechter in tegen

- “- een studievoortgangsbeslissing van de faculteit rechten, genomen op 5 juli 2012
- en de beslissing intern beroep door de vice-rector studentenbeleid, genomen op 13 juli 2012”.

De bodemrechter heeft daarop in zijn hiervoor aangehaalde besluit *a quo*, het beroep van huidig verweerder gegrond verklaard, in zijn overwegingen vermeld dat “niet wordt betwist dat de vermelding NA deel uitmaakt van de beslissing die de examencommissie op 5 juli 2012 in hoofde van [huidig verweerder] heeft genomen over de opleiding ‘master of laws in de rechten’” en finaal de beide beslissingen vernietigd.

De bodemrechter heeft aldus, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij in het middel beweert, niet geoordeeld over een beroep gericht tegen de vermelding “niet afgelegd”. Zij verwacht het voorwerp van het geding - beslissingen waarvan ook zij niet ontkent dat het studievoortgangsbeslissingen zijn waarvoor bij betwisting de bodemrechter bevoegd is - met de grief van huidig verweerder, namelijk het feit dat hem niet was toegestaan zijn examen op een latere datum te doen doorgaan.

10. Het eerste middel mist feitelijke grondslag en is bijgevolg niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

11. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 149 van de Grondwet. Zij verduidelijkt dat middel in haar memorie van wederantwoord als volgt:

“33.1. In een eerste punt herhaalt de verwerende partij vooreerst dat zij niet akkoord kan gaan met de stelling van verzoekende partij dat een beslissing van de examencommissie slechts – en per definitie – als een examenbeslissing kan worden beschouwd, wanneer (en voor zover) er sprake is van een voorafgaande evaluatie. Opnieuw betreft verwerende partij elementen in haar argumentatie die irrelevant zijn voor het huidige beroep. Verwerende partij stelt namelijk: ‘Het is niet omdat er geen examen werd afgelegd over één van de opleidingsonderdelen, er plots geen sprake meer zou kunnen zijn van een examenbeslissing (...)’.

Ten overvloede wil verzoekende partij opmerken dat in deze zaak niet de vraag relevant is of er examenbeslissingen zijn genomen met betrekking tot de verwerende partij in het academiejaar 2011-2012. Het mag blijken dat dat inderdaad het geval is: verwerende partij heeft immers voor andere opleidingsonderdelen dan het opleidingsonderdeel insolventierecht deelgenomen aan examens, en verzoekende partij heeft over die opleidingsonderdelen – na evaluatie van de afgelegde examens – voor die opleidingsonderdelen telkens een examenbeslissing genomen. In deze zaak echter zijn de examenbeslissingen voor die opleidingsonderdelen niet relevant aangezien de huidige cassatieprocedure enkel betrekking heeft op de vraag of de vermelding ‘NA’ bij het opleidingsonderdeel insolventierecht al dan niet als een examenbeslissing kan worden beschouwd. Iedere argumentatie van verwerende partij waarbij zij beslissingen over andere opleidingsonderdelen betreft, is bijgevolg niet dienstig voor huidige procedure.

33.2. In een tweede punt stelt de verwerende partij dat het verzoekende partij niet toekomt om een examenbeslissing op te delen in voor beroep vatbare en niet voor beroep vatbare onderdelen.

Verzoekende partij doet dat echter niet, en pretendeert dat ook niet te doen: indien een student zich inschrijft voor een opleidingsonderdeel en ook deelneemt aan het evaluatiemoment dat voor dat opleidingsonderdeel is voorzien, dan (en enkel dan) kan verzoekende partij een examenbeslissing nemen. Dat tegen een examenbeslissing over een opleidingsonderdeel beroepsmogelijkheden openstaan, wordt uiteraard niet betwist. Wat verzoekende partij uiteraard wel betwist, is dat de vermelding van ‘NA -Niet Afgelegd’ naast een welbepaald opleidingsonderdeel op een formulier waarbij op algemene wijze de studieresultaten worden meegedeeld voor alle opleidingsonderdelen waarvoor een student zich ingeschreven heeft, een examenbeslissing zou zijn. Het debat daaromtrent heeft dus allerm minst betrekking op de vraag of examenbeslissingen al dan niet mogen worden ‘opgedeeld’.

33.3. Daarbij aansluitend is het inderdaad zo dat verzoekende partij op 5 juli 2012 ‘een examenbeslissing heeft genomen’, zoals verwerende partij het in haar memorie van antwoord stelt. De verwerende partij heeft deelgenomen aan de evaluatiemomenten voor de andere opleidingsonderdelen dan insolventierecht. Voor die opleidingsonderdelen werd inderdaad een examenbeslissing genomen.

Wat evenwel niet klopt, is de stelling van verwerende partij dat ‘deze beslissing mijn examenresultaten vast(stelde), gaf een quotering ‘NA’ aan het vak insolventierecht en hield een eindonderdeel (sic) in over de opleiding

‘Master of laws in de rechten’, met name ‘niet geslaagd’.

Verwerende partij maakt een omgekeerde redenering. Het ‘examenresultaat’ dat een student behaalt is per definitie het resultaat dat een student in globo behaalt na het mathematisch in rekening brengen van alle examenbeslissingen (voor alle afgelegde opleidingsonderdelen) samen.

Verwerende partij spreekt in zijn memorie van antwoord ook over een ‘quoting NA’. Dit alleen al toont duidelijk aan dat verwerende partij zich kennelijk vergist: een quoting is een bepaald cijfer dat op een schaal van 0 tot 20 weergeeft op welke manier de examinerator de student heeft beoordeeld. Het is onzinnig om de vermelding ‘NA’ als een ‘quoting’ te kwalificeren, vermits er geen beoordeling is geweest.

Het moet ten slotte worden herhaald dat het huidige cassatieberoep geen betrekking heeft op de examenbeslissingen voor de overige opleidingsonderdelen, noch op de beslissing om verwerende partij globaal voor de opleiding ‘Master of Laws in de rechten’ niet geslaagd te bevinden. Verwerende partij heeft tegen die beslissingen – die inderdaad examenbeslissingen zijn (doch voor zover zij betrekking hebben op elementen die aan de beoordeling van de examencommissie onderworpen zijn geweest) – immers nooit beroep ingesteld bij de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen: verwerende partij heeft enkel beroep ingesteld tegen de vermeende ‘beslissing’ om haar voor het opleidingsonderdeel Insolventierecht de vermelding ‘NA’ ‘toe te kennen’. Opnieuw moet worden gesteld dat de argumentatie van verwerende partij niet kan worden aanvaard, omdat ze is opgebouwd rond elementen die niet relevant zijn voor het cassatieberoep.

33.4. Ten slotte, voor wat betreft de argumentatie van verwerende partij dat verzoekende partij zou hebben ‘erkend’ dat er sprake is van een examenbeslissing door het vermeend ontvankelijk verklaren van het intern beroep op 13 juli 2012, moet er vooreerst aan worden herinnerd dat de kwalificatie van een beslissing (of vermelding) als zijnde een ‘examenbeslissing’ een juridische aangelegenheid is en geen feitelijke. Voor zover in het intern beroep al zou zijn ‘erkend’ dat de vermelding ‘NA’ een examenbeslissing zou zijn (quod non), is dat volstrekt niet relevant voor huidig geschil: enkel de inhoud van artikel 166 van het examen- en onderwijsreglement is relevant, aangezien die bepaling juridisch verankert welke beslissingen van verzoekende partij juridisch gezien al dan niet als een ‘examenbeslissing’ kan worden beschouwd. Ten tweede – en enigszins ondergeschikt – moet erop worden gewezen dat nergens in de beslissing waarnaar wordt verwezen, dat het beroep ‘ontvankelijk’ zou zijn geweest.

33.5. Verzoekende partij wil – enigszins losstaand van de concrete argumentatie van verwerende partij – tot slot nog onder de aandacht brengen dat het essentiële probleem van het besluit a quo inzake het grondwettelijk vastgelegde motiveringsvereiste erin bestaat dat het er ten onrechte van uit gaat dat ieder onderdeel van een ‘examenbeslissing’ ook op zichzelf een examenbeslissing zou zijn. Alvorens dat nader toe te lichten, komt het gepast voor de desbetreffende passage uit het bestreden besluit nogmaals in herinnering te brengen:

‘In tegenstelling tot de bewering van verwerende partij, is de vermelding NA (...) wel degelijk een examenbeslissing in de betekenis van artikel II, 1,

15°bis van het Aanvullingsdecreet omdat niet wordt betwist dat de vermelding NA deel uitmaakt van de beslissing die de examencommissie op 5 juli 2012 (...) heeft genomen over de opleiding ‘Master of Laws in de rechten’’. De vraag of de vermelding NA een examenbeslissing is in de zin van de genoemde bepalingen van het Aanvullingsdecreet wordt niet uitdrukkelijk geregeld in het decreet zelf. De juridische kwalificatie die de Raad aan de vermelding ‘NA’ geeft, is dus gebaseerd op haar eigen redenering, en zij komt er in wezen op neer dat de vermelding ‘NA’ een examenbeslissing zou zijn omdat ‘niet wordt betwist’ dat zij ‘deel uitmaakt’ (d.i. een onderdeel vormt) van de beslissing die de examencommissie heeft genomen over de gehele opleiding.

33.6. Er moet in dat verband vooreerst op worden gewezen dat de Raad de oplossing over het geschil blijkbaar afhankelijk maakt van een feitenkwestie: de juridische kwalificatie die de Raad geeft aan de vermelding ‘NA’, maakt zij volledig afhankelijk van het feitelijk gegeven of een partij al dan niet heeft betwist of erkend dat de vermelding deel uitmaakt van ‘de beslissing die de examencommissie op 5 juli 2012 heeft genomen’.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is bij het onderzoek naar de juiste juridische kwalificatie van een bepaald fenomeen, niet relevant of een bepaalde partij een en ander al dan niet betwist of erkent: indien aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen een geschil wordt voorgelegd, is het steeds haar taak om de objectief geldende wettelijke of reglementaire bepalingen toe te passen.

Het kan inderdaad betwist worden – zoals de Raad het in het bestreden besluit blijkbaar ook lijkt aan te voelen – of de vermelding ‘NA’ deel uitmaakt van ‘beslissing die de examencommissie op 5 juli 2012 heeft genomen’ over de ganse opleiding en waarbij verwerende partij ‘niet geslaagd’ bevonden werd wel als een examenbeslissing kan worden beschouwd.

De mededeling van de studieresultaten op 5 juli 2012 waarbij verwerende partij ‘niet geslaagd’ werd bevonden, vloeit in essentie voort uit de toepassing van het onderwijs- en examenreglement. In bepaalde gevallen verbiedt het reglement de examencommissie om een student geslaagd te verklaren voor een ganse opleiding. Artikel 149, §2 van het onderwijs- en examenreglement somt de criteria op waaraan een student dient te voldoen om geslaagd te kunnen zijn voor een masteropleiding. Het luidt als volgt:

‘Een student slaagt voor een masteropleiding of de specifieke lerarenopleiding als hij voor alle opleidingsonderdelen van de opleiding binnen het diplomacontract of het examencontract met het oog op het verwerven van een diploma is vrijgesteld of geslaagd (ten minste 10/20 of beoordeling ‘geslaagd’).’

Uit boven geciteerd fragment blijkt dat een student mag (en moet slagen) indien hij voor ieder opleidingsonderdeel ofwel een vrijstelling heeft gekregen, ofwel geslaagd werd verklaard. Uit de bewoordingen van artikel 149, §3 – dat stelt dat een student onder bepaalde voorwaarde ‘toch geslaagd’ kan worden verklaard ‘als hij niet voldoet aan de in §1 of §2 vooropgestelde voorwaarden – blijkt dat de zonet geciteerde bepaling ook a contrario toepassing vindt: een student die niet voor ieder opleidingsonderdeel een vrijstelling heeft gekregen of die niet geslaagd werd verklaard, kan niet sla-

gen voor de ganse opleiding.

Aangezien de verwerende partij in casu niet heeft deelgenomen aan het examen voor het opleidingsonderdeel insolventierecht en (daardoor) niet voor ieder opleidingsonderdeel geslaagd was of over een vrijstelling beschikte, verhindert artikel 149 van het onderwijs- en examenreglement dat zij geslaagd kon worden verklaard.

Indien de stelling van de Raad al zou kunnen worden gevolgd dat de vermelding ‘NA’ deel uitmaakt van het ‘niet-geslaagd’ verklaren van verwerende partij op 5 juli 2012, dan moet er alleszins op worden gewezen dat die verklaring niet uitgaat van (een beslissing van) de examencommissie, doch wel van het onderwijs- en examenreglement zelf. Om die reden alleen al kan de redenering in het bestreden besluit niet worden gevolgd.

33.7. Ten tweede – en enigszins ondergeschikt aan het bovenstaande – moet erop worden gewezen dat de stelling van de Raad niet kan gevolgd worden dat de vermelding ‘NA – (Niet Afgelegd)’ een examenbeslissing zou zijn, louter omdat zij een ‘onderdeel’ zou vormen van een beslissing over het al dan niet geslaagd zijn voor een ganse opleiding. Immers, wanneer men stelt dat een bepaalde beslissing bestaat uit verschillende onderdelen, dan houdt dit enkel in dat die onderdelen tezamen de beslissing constitueren, doch niet dat ieder onderdeel op zich reeds een dergelijke beslissing zou zijn. Indien het zo zou zijn dat een bepaald onderdeel van een beslissing, steeds ook zelf een beslissing is (d.i. overigens de redenering die de Raad in het bestreden arrest maakt), dan blijft de vraag onbeantwoord welk element maakt dat dat onderdeel een ‘beslissing’ is, en dus geen feitelijk gegeven.

Die vraag lijkt de Raad in deze zaak niet te willen beantwoorden. Nochtans mag het duidelijk zijn – zoals overigens reeds uitvoerig werd uiteengezet in het inleidend verzoekschrift – dat de decreetgever enkel spreekt (en wil spreken) over een examenbeslissing in de zin van het Aanvullingsdecreet wanneer er naast de feitelijke gegevens ook een evaluatie heeft plaatsgevonden door een examiner. Hoewel de aanwezigheid van een evaluatie materieel niet tastbaar is, kan er geen twijfel over bestaan dat die aanwezigheid het essentiële onderdeel vormt om een beslissing als een ‘examenbeslissing’ te kwalificeren.

De vermelding ‘NA- Niet Afgelegd’ bij het bekendmaken van studieresultaten geeft als geen andere aan dat voor het opleidingsonderdeel waarbij het wordt vermeld geen evaluatie heeft plaatsgevonden. De redenering dat een dergelijke vermelding reeds op zich een examenbeslissing zou zijn, is volstrekt contradictorisch en miskent net de inhoud van die vermelding zelf. [...]”.

Beoordeling

12. De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de

rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet -al ware die redengeving verkeerd of onwettig- die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet is nageleefd is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering -of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven- maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

13. Uit de hiervoor aangehaalde memorie van wederantwoord blijkt dat verzoekende partij de schending van artikel 149 van de Grondwet erin gelegen ziet dat de bodemrechter “er ten onrechte van uit gaat dat ieder onderdeel van een ‘examenbeslissing’ ook op zichzelf een examenbeslissing zou zijn” om de enkele reden dat “‘niet wordt betwist’ dat zij ‘deel uitmaakt’ (d.i. een onderdeel vormt) van de beslissing die de examencommissie heeft genomen over de gehele opleiding”, dat de bodemrechter aldus “de oplossing over het geschil blijkbaar afhankelijk maakt van een feitenkwestie” en dat die feitenkwestie niet ter zake dienend is, waarbij zij vervolgens nader ingaat op een volgens haar wel relevante rechtsregel uit het onderwijs- en examenreglement. Zij benadrukt tot slot nog dat “de vermelding ‘NA- Niet Afgelegd’ bij het bekendmaken van studieresultaten [...] als geen andere [aangeeft] dat voor het opleidingsonderdeel waarbij het wordt vermeld geen evaluatie heeft plaatsgevonden. De redenering dat een dergelijke vermelding reeds op zich een examenbeslissing zou zijn, is volstrekt contradictorisch en miskent net de inhoud van die vermelding zelf”.

Daarmee bekritiseert verzoekster evenwel in wezen de inhoud van de motivering van de beslissing van de bodemrechter en niet de afwezigheid van een motivering of een daarmee gelijk te stellen geval.

14. Het tweede middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. Het beroep wordt verworpen.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 mei 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest